Martha es reivindica

Martha Reeves va actuar dissabte a l uditori de Girona en l ltim cap de setmana del Black Music Festival Foto: ANDREA RUIZ.

Dues hores de clàssics amb Martha Reeves and The Vandellas, dissabte al Black Music Festival de Girona

Quan Martha Reeves, primer amb un moviment de malucs i després exagerant la veu infantívola, va recordar al públic de l' Auditori de Girona [http://www.auditorigirona.org] que Diana Ross la imitava, es va reivindicar com la primera dama de la Motown. Perquè, en aquells daurats anys seixanta, amb els elaborats recollits al cap i les coreografies als peus i als braços, Diana Ross i The Supremes encomanaven la dolçor del pop soul, però les que imprimien caràcter i expressivitat al so de la Motown eren Martha Reeves and The Vandellas .

"You're the best ['ets la millor']", li van reconèixer, i Martha Reeves va recollir la floreta amb un agraïment sincer i amb un espectacle de dues hores, totalment ballable: un festival de clàssics amb el qual, als seus 76 anys, Martha Reeves va demostrar que el seu magnetisme no té rival, en part perquè els seus èxits atemporals connecten amb la memòria emocional del públic, que va omplir la Sala Montsalvatge de l'auditori gironí en l'últim cap de setmana del Black Music Festival [http://www.blackmusicfestival.com] . Fins i tot quan, en les primeres cançons –el concert es va inaugurar amb el gòspel de Holy highway–, la veu no era la dels millors directes. Desgast inevitable de l'edat, però també d'una gira de dos anys que, com va explicar Martha Reeves, finalitzava a Girona. En qualsevol cas, tenir el mite al davant esdevé l'experiència suprema: la nostàlgia musical continua sent el millor reclam. A mesura que el concert avançava, també recuperava el poder vocal amb temes definitoris d'aquest so black dels trios femenins com ara I'm ready for love i la més pausada, per canviar el ritme i fer variacions en els moviments coreogràfics, Come and get these memories. En aquest punt, Martha Reeves va demanar que evoquéssim moments viscuts amb les persones que hi van ser i no hi són. Molt parladora, es feia entendre més, però, quan cantava que no pas quan presentava les cançons. Agafar aire és important per continuar la nit.

La connexió va ser total quan va enfilar la llista d'èxits més reconeguts: Nowhere to run va ser la primera, amb la qual el públic es va deixar anar, i a Jimmy Mack es va posar en relleu l'etiqueta de "gran èxit". "Des que l'hi vaig cantar per primer cop, no me n'he pogut desempallegar mai més", va dir irònicament. Amb Love is like a heat wave va arribar l'explosió corporal definitiva, al compàs de la pandereta, companya infatigable de Martha Reeves, i dels balls de les refundades Vandellas. Separades el 1972 –Annette Beard i Rosalind Ashford eren les originals–, des del 2009 Martha Reeves s'acompanya de Lois i Delphine Reeves, les seves germanes. A l'escenari, diva i coristes formen un trio que es compenetra entre el joc i la professionalitat. Va ser a Heat wave on Martha Reeves va evocar també l'R&B contemporani, recordatori per a les hereves. I també per al passat. De Marvin Gaye, va cantar What's going on, sense tant de flow i amb orgull, i va enumerar compositors, segells discogràfics i cançons que, com Dancing in the street, ha ballat tot el món i ha cantat gairebé tothom: Jagger, Springsteen, Dusty Springfield, Neil Diamond... "Però jo la primera!" Al final, tot és llegat, que es va exemplificar en el medley final: des de l'emotiu Many rivers to cross fins al caràcter de Knock on wood i el final de festa de Higher and higher.

Publicat a:

-El Punt Avui. Comarques Gironines 19-03-2018 Pàgina 39
-El Punt Avui. Barcelona 19-03-2018 Pàgina 29
-El Punt Avui. Camp i Ebre 19-03-2018 Pàgina 29
-El Punt Avui. Lleida 19-03-2018 Pàgina 29
-El Punt Avui. Maresme 19-03-2018 Pàgina 29
-El Punt Avui. Catalunya Central 19-03-2018 Pàgina 29

Font del document: http://www.elpuntavui.cat/cultura/article/19-cultura/1359956-martha-es-reivindica.html